

Поводом [текста генерала Стевана Мирковића](#), који је НСПМ пренео на свом сајту, оставио сам коментар подршке генераловим ставовима. Мирковић се показао као један од ретких јавних критичара, сада већ увелико помахниталог, изокретања историје, праћеног рехабилитацијом народних издајника или слугу окупатора из периода Другог светског рата (најсвежији су примери Слободана Јовановића и кнеза Павла Карађорђевића). Наравно, као више пута до сада, показало се да већина коментатора НСПМ-а и ја, кад је у питању српска и југословенска историја у 20. веку, стојимо на супротстављеним позицијама. Жао ми је што ови коментатори не желе да увиде и признају капитулантску и издајничку природу српске националне елите у периоду Другог светског рата, без обзира о којој се фракцији те елите радило, о краљевској влади у Лондону или Недићевој влади, тј. о четницима или недићевцима/љотићевцима. И једни и други су, сваки на свој начин, радили у корист нацистичког окупатора, четници додуше више индиректно, не борећи се, бар од новембра 1941, против тог окупатора, већ у целини премештајући тежиште на борбу против партизана/комуниста, а недићевци/љотићевци директно, прогањајући и убијајући, као и четници, партизане/комунисте, овог пута под непосредним надзором нацистичких окупационих власти. Стога су ове две фракције тадашње српске националне елите, односно њихове војне јединице, међусобно много ближе него што рехабилитатори и симпатизери четништва данас покушавају да докажу. Њих много више повезује антипартизански и антикомунистички набој, него што их раздваја антифашистички. Другим речима, четници су много више били антикомунисти него што су били антифашисти. И зато стоје веома близу недићеваца и љотићеваца. Битка на Неретви, у којој су се на једној страни нашли партизани, а на другој окупатори и све њихове слуге, тј. када су из једног правца на партизане јуришали Немци, усташе и муслимански фашисти, а из другог Италијани и четници, сви заједно наступајући с истим циљем, уништењем партизанског покрета, најснажније је сведочанство квислиншке сарадње на овим просторима, непобитне историјске истине да су се, како је рат одмицао, квислинзи различитих националности разликовали још само по боји својих униформа и симбола које су на њима носили. Слепа мржња према партизанима, јединим истинским борцима против окупатора, објективно их је уједињавала у удружени злочиначки квислиншки подухват, ма шта они појединачно

мислили о себи и другим квислинзима.

Оно што је такође жалосно, али и смешно, јесте да многи од коментатора који бране и величају не само четнике, већ и Недића, умишљају да данас настављају да воде не знам какву одлучну борбу против нових, евроатлантских окупатора и њихових квислинга, које називају прерушеним "комунистима". Трагикомичност је у томе што не схватају да се ови "комунисти", који раде у корист данашњег окупатора, нимало не разликују од њихових миљеника из Другог светског рата, који су радили у корист тадашњег окупатора, на директан или индиректан начин. Имамо актуелну власт која са окупатором далеко више сарађује него што му се супротставља (ту би била нпр. најсличнија четницима у Црној Гори), и још изразитију квислиншку формацију у облику "Друге Србије", која обавља потпуно истоветну функцију као некада Недићева управа, уз једину разлику што, на срећу, нису непосредно на власти, мада су присутни и активни у неким њеним структурама. Ма колико се они, односно њихови историчари и историчарке, борили против ревизије историје Другог светског рата, и упирали да докажу своју приврженост некадашњем партизанском и антифашистичком покрету, они делају сасвим супротно партизанима и антифашистима. Јер, они се против новог европског поретка (о којем је маштао и Хитлер), заснованом на методама врло сличним Хитлеровим (прво се нуди "сарадња", а ако одбијеш, следи примена силе), не само не боре, већ му непосредно служе, док владајућа гарнитура, бар за сада, у суштини чини исто, једино што додаје мало патриотске реторике и шминке. Врло брзо ће се дефинитивно утврдити колико је тај патриотизам чврст и искрен. У сваком случају, и за једне и друге су далеко већи противници они који се против окупатора боре (на примеру односа према побуњеним Србима са севера Космета то се најбоље види), него сам окупатор. Зато у функционалном погледу између њих и квислинга из Другог светског рата нема суштинске разлике.

Тога би коначно требало да постану свесни сви они који ту илузорну разлику снажно повлаче, било да симпатишу четнике, недићевце, љотићевце, евроунијатску власт или "Другу Србију". Сукоб између ових групација у нашем друштву је лажан и површан. Реч је о две стране исте квислиншке работе. Разлика је само у интензитету (квантитету) непосредне подршке окупатору, а не у суштини (квалитету); сви они заједно показали су да су у једном историјском тренутку прошлости или садашњости спремни да борбу против окупатора замене борбом против оних који се против окупатора боре. У случају четника, односно оних који их данас подржавају, а тобоже се непомирљиво супротстављају данашњим "комунистичким" издајницима, ова истина је сасвим упадљива.

Па и четници су, као данас другосрбијанци, на првом месту чекали победу и долазак Англоамериканаца на ове просторе! И залагали се за безрезервни, тј. безалтернативни улазак Србије/Југославије у западни војни, политички и економски блок. Што би [рекла Соња Лихт](#), под кишобран ЕУ и НАТО-а. На крају крајева, њиховог војног команданта наградио је орденом за заслуге исти онај амерички председник који је изручио атомске бомбе на Јапан, и тако читавом свету објавио успон новог Господара. У чему је онда разлика између четника и другосрбијанаца?!

Наспрам ових нацистичких и англоамеричких квислинга из прошлости и садашњости стоје партизани и комунисти, и они, нажалост, данас малобројни, појединци који ту традицију на аутентичан начин поштују и следе. Они се боре против данашњег окупатора као и њихови претходници против некадашњег, не примећујући међу тим окупаторима суштинску разлику, то јест не заваравујући се рухом у којем се појављује (нацистичком или "демократском"). Јер, циљеви и методи су им истоветни - стварање новог светског и европског империјалног поретка са неколико најјачих сила у средишту и осталим земљама као сателитима, које овим силама служе као извор јефтине радне снаге, сировина и тржишта, а све то уз употребу силе ако затреба. Претње, ултиматуми, пактови, бомбардовање, убијање и мучење наших сународника, све оно што смо искусили са Хитлером, искусили смо и са светским и европским "демократима". У чему је онда разлика између нацистичких и „демократских“ окупатора?!

Српски и југословенски комунисти током рата супротставили су се нацистичком окупатору, а после рата хегемонији и потчињавању неком од супротстављених блокова великих сила. Рекли су „Не“ не само Стаљиновом Совјетском савезу, већ и уласку у ЕУ и НАТО. Доследно су се борили за независност наше земље и право сваког народа у свету да сам одлучује о својој судбини. На тој основи, иако у неким тренуцима блиски западном блоку, подржавали су антиколонијалистичке и антиимперијалистичке борбе малих држава и народа, што је крунисано стварањем Покрета несврстаних. Одлучно залагање за слободу и мир, али и храбру одбрану тих вредности онда кад су угрожене, морале су да изазову симпатије и респект највећег дела човечанства. Као никада до тада, наша земља била је у свету поштована и цењена. Након неуспелог обарања Тита од стране Стаљина, никоме више није падало на памет да се споља обруши на Титову Југославију. Или, ако им је падало, нису имали илузије да ће та борба бити лака и кратка.

Комунисти су током и после рата показали да су спремни поднети највеће жртве за слободу и независност своје отаџбине. Патриотизам је био једна од њихових врховних вредности. Налазимо га на многим местима у ударним композицијама из тог периода, у којима долази до изражаја колективна свест народа, тј. његови водећи идеали. Нпр. у химни „Хеј Словени“, на почетку и на крају: „Хеј Словени, јоште **живи дух наших дедова**

, ДОК

за народ срце бије њихових синова

...Ми стојимо постојано кано клисурине,

проклет био издајица своје домовине!

“. Затим, читава песма „По шумама и горама“, веома популарна у том периоду, такође одише родољубивим заносом: „По шумама и горама

наше земље поносне

иду чете партизана, славу борбе проносе! Партизан сам, тим се дичим, то не може бити свак,

умријети за слободу може само див-јунак!

Нека чује душман клети крвави се води рат,

прије ћемо ми умрети него своје земље дат'!

Побићемо издајце, ослободит' народ свој

, казаћемо целом свијету да се бије љути бој! Црне хорде нас не плаше,

крв херојска у нас ври, ми не дамо земље наше да је газе фашисти!

“. У песми „Уз маршала Тита“ поново налазимо, као и у државној химни, словенски патриотизам: „

Род прастари сви смо, а Готи ми нисмо, славенства смо древнога чест

, ко друкчије каже, клевеће и лаже, нашу ће осјетит' пест!“ . И у рефрену дечје песме

„Најлепша је земља моја“ присутан је исти патриотски мотив: „

Најлепша је земља моја, у срцу је своје носим, земља славе и хероја, са којом се ја поносим

“. Када упоредимо ову колективну свест са колективном свешћу данашњих евроатлантиста који зраче отвореном мржњом према својој отаџбини, њеној херојској и слободарској традицији, и читавом народу из кога су се искоренили, како је могуће идеолошки их доводити у везу са овом, некада владајућом комунистичком свешћу?! Како је могуће крстити их „духовном децом комунизма“?!

Комунисти су после рата величали и чували сећање не само на партизанску борбу из Другог светског рата, већ и на сваку борбу у прошлости српског народа у којој је до изражаја долазио његов јуначки отпор империјалним освајачима и окупаторима. Косовски бој, Први и Други српски устанак, балкански ратови, Први светски рат, све су то историјски догађаји који су и под комунистима памћени и цењени, о којима се учило и подучавало у школама, васпитањем нових генерација у духу патриотизма. Цар Лазар, Милош Обилић, други косовски јунаци опевани у народној поезији, као и они страдали касније од Турака, Карађорђе, Стеван Синђелић, Хајдук Вељко и остали српски устаници, Гаврило Принцип, Живојин Мишић, Степа Степановић, Радомир Путник и многи други српски хероји из прошлости, имали су истакнуто место у лектири и уџбеницима. Да не спомињем великане српске културе, Вука Караџића, Доситеја Обрадовића, Његоша, Змаја и друге писце и песнике. По свима овима које сам претходно

навео називане су школе и улице, о њима су писане књиге и снимани филмови. У таквом периоду сам једним делом живео, и у такву школу сам ишао, а имао сам прилике да видим да је слично било и у ранијим генерацијама, нпр. код старијег брата. Они који нас убеђују у супротно рачунају да је свима нама свест сужена а елементарно памћење довољно збрисано под најездом ревизије и фалсификовања историје. Многима, нажалост, јесте. Али, док има макар мало нас који се одупиремо овом тоталитарном антикомунистичком испирању мозга, знаћемо да је немогуће смислено и праведно оптуживати комунисте за потискивање целокупне српске традиције, за некакву заверу против свеколиког српског народа и његове културе. Тако нешто могу да умишљају само они који српску традицију и „Српство“ свде на „јунаке“ и „великане“ попут кнеза Павла, краља Петра II, Дражу Михаиловића, Милана Недића или Димитрија Љотића...

Када се почетком 90-их година прошлог века у нашој земљи поново повела борба против нових господара света, за одбрану слободе и независности отаџбине, у Србији су се следбеници четника и других квислинга, сасвим доследно, нашли на истој страни као и њихови претходници у Другом светском рату. Борба против „комуњара“ и „банде црвене“ сасвим је потиснула борбу против нових окупатора, штавише, овоме се отворено служило. Опет је антикомунизам био далеко важнији од патриотизма (независно од тога колико је тадашња власт заиста била комунистичка). Многи од интелектуалаца који данас славе и рехабилитују Слободана Јовановића, Милана Недића, кнеза Павла или Дражу Михаиловића, били су истакнути активисти или бар симпатизери квислиншке опозиције, а љути Милошевићеви критичари и противници. Током демонстрација против „Милошевићеве диктатуре“ Београдом и другим србијанским градовима, поново су се, као у „славно“ доба нацистичке окупације, разносиле заставе агресорских земаља. Нису изостале ни подршка Немачке и подршка Немачкој. Немачке фондације улагале су у „невладин сектор“, а из Немачке нам, током бомбардовања, стиже порука лидера „демократске“ опозиције да бомбардовање треба наставити све док „Милошевић не оде“. Још је само недостајало „Danke Deutschland“. Узгред, када је овај лидер постао градоначелник Београда, прво што је урадио било је скидање звезде петокраке са зграде градске скупштине. Том подухвату дат је изузетан значај и публицитет, могли смо да га пратимо у директном ТВ преносу. Проницљивим тумачима политичке симболике постало јасно да антикомунизам и издаја, као неколико деценија раније, поново иду руку под руку. Код другог лидера опозиције ова спрега била је још уочљивија. Као поборник и пропагатор четничког покрета, од самог почетка јуришао је на „ТВ Бастиљу“ и друге „бастионе комунизма“. Врло рано је почео да изражава симпатије па и успоставља сарадњу са борцима против „Милошевићеве диктатуре“ из других квислиншких формација (Стјепан Месић, Алија Изетбеговић, Мило Ђукановић итд.) Дивљење и величање агресора, нарочито англоамеричког, који након 5. октобра прераста у окупатора, чине константу у његовом деловању. Зато уопште не треба да чуди да тај следбеник англофилског четничког покрета и рехабилитатор некадашњег четничког команданта, израста у ватреног борца за Хаг и НАТО, а против одбране отаџбине која се данас води на Космету и око Космета, и против Русије која ту одбрану помаже. Они који у томе виде неки озбиљан преокрет пропуштају базичну линију историјског континуитета. Четници су знали да потказују партизанске родољубе нацистичком

окупатору, неке су и директно хватали и предавали, што у савремено доба свој пандан налази у подршци хашкој потери, док би њихово идеолошко везивање за западни, англоамерички блок сасвим логично, да су којим случајем победили у рату, водило уласку Србије/Југославије у НАТО. Даље, данашње наступање против Срба са севера Космета, раме уз раме са евроатлантским освајачима, наликује некадашњем четничком нападу на партизане у бици код Неретве. Док родољуби пружају херојски отпор далеко снажнијем окупатору и његовим домаћим слугама, четници мучки ударају с леђа, заједно с италијанским фашистима. Идеолошка мржња према данашњој Русији наставља се на идеолошку мржњу према комунистичком СССР-у, а „Преокрет“ је само савремена верзија некадашњег срамног „Апела српском народу“, који је потписао велики број припадника србијанске елите, са циљем да се дифамира и саботира партизански покрет отпора и пружи подршка квислиншкој влади која, сарађујући с окупатором, тобоже ради за добро Срба и Србије. Нажалост, издаја у Србији има дуг век трајања, и док се на површини збивања само мењају њени актери, психолошки механизми и логика издаје остају непромењени. Идентификација са агресором, капитулантска свест, позив на „реалност“ јачег и немилосрдно оспоравање и уништавање оних који се јачем супротстављају, чине чворишне тачке квислиншког деловања, од Недића, Љотића и Михаиловића до Јовановића, Драшковића и Кораћа.

На срећу, и патриотизам код нас има своју дугу традицију, иако се поставља питање да ли ће бити довољно снажан да се у будућности одупре све већим притисцима агресора који гурају земљу у потпуно комадање и поробљавање. У сваком случају, патриотска опција је у прошлости ипак успевала да, након великих искушења и жртава, надвлада ону другу, окупаторску и квислиншку, и тако се избори за слободу и достојанство нашег народа. Ако пођемо од почетка 20. века, патриотску линију следе српска елита и војска током балканских и Првог светског рата, партизански покрет током Другог светског рата, југословенски комунисти у спољној политици након Другог светског рата и Милошевићева власт крајем 20. века. Од 5. октобра она се налази у дефанзиви и осипању, али још увек показује знаке живота и борбености. Ако се већ говори о „духовној деци комунизма“, треба је тражити пре у Милошевићевој опцији и онима који су јој били блиски, као нпр. СУБНОР, него у антимилошевићевској опозицији чији се један део организовао око „Друге Србије“, ЛДП-а и данас „Преокрета“. Јер, ови први, сасвим супротно другима, доследно следе дух комунистичког патриотизма испољен за време и након Другог светског рата, борећи се у још тежим историјским околностима против старих и нових империјалиста и хегемона, и водећи спољну политику мира и равноправности. Уосталом, многи од Милошевићевих присталица били су партизански борци из Другог светског рата и касније чланови комунистичке партије, посвећени и

Пише: Марио Калик
петак, 03 фебруар 2012 16:59

одани слободи и напретку своје отаџбине. Није јасно зашто би они били мање верни израз комунистичке идеологије од оних који су са овом идеологијом у готово свему раскрстили, посебно с обзиром на своје петоколонашко деловање.

Тек ако и када данашњи српски националисти прихвате овакав оквир тумачења, који патриотизам у контексту Другог светског рата везује много пре за партизане и комунисте него за четнике, недићевце или љотићевце, може се дискутовати о појединим неправдама учињеним Србији и српском народу за време владавине југословенских комуниста. У супротном, заслепљено и једнострано бацање дрвља и камења на комунистичке „издајнике“ и „окупаторе“, и једнако некритичка одбрана и величање четничких, недићевских или љотићевских „патриота“ и „ослободилаца“ само зато што су бранили Србију не од правог окупатора, већ од партизана и комуниста, не води никуд, нарочито не историјској истини и правди. О комунистичким грешкама и „злочинима“ на рачун Србије и српског народа може се смислено расправљати једино под претпоставком признања комунистичких заслуга за слободу Србије и српског народа, и искреног поштовања њихових жртава палих у одбрани отаџбине од монструозног нацистичког зла.